

ство-то. За това колко-то Архыерей не са
сзгласавахъ, съ неговъ-тъ злочестивъ мы-
сль, той ги свадаше отъ прѣстола имъ.
По първо изгони Мелетіа Архыепископа Ан-
тіохыйскаго, послѣ искаше да хване и тоа
страдалецъ Атанасіа. Послѣдствіе на тѣзи
вжтрѣшнѣ корѣж, кога-то Христова-та чер-
ква наврѣдъ са гонѣше и озлобаваше, то-
гава стигна и до Александріѣ. Епархови-тѣ
войни вече имахъ заповѣдь да хванатъ Св.
Атанасіа, нъ той извѣстенъ, скрyтомъ отъ
града навънъ излѣзе, та са сложи у единъ
гробъ, дѣто живѣ четыре мѣсеци безъ да
го утади нѣкой. — Всички правовѣрны въ
града Александріѣ, наскърбени отъ лишене-
то на свѣтаго Ат. до толкосъ имъ кѣше
досидяло, що-то адосани за неправедно-
то гоненіе, извършенно отъ царь-тъ върхъ
Христіанство-то, поискахъ раздѣленіе-то си
и, съ ордѣе въ ржжъ, готвахъ са завъ-
станіе срѣще царя. Като са извѣсти Ва-
лентъ всичко, уплашенъ отъ такъвъ дѣр-
зость, и за да не бы да са повдигне мѣж-
досекна брань, спрѣ всичко, заржча да оста-
не Св. Ат. на прѣстола и да стои безъ